

EXPROPIACIÓ ELÈCTRIQUES

CONTROL OBRER I POPULAR

n° 176- novembre 2021 - donatiu 2 euros

Editorial

Crisi de govern

pàg 3

Pàgines centrals

NO als PGE 2022!

pàg 12-14

Política:

Expropiació de les elèctriques!

pàg 4-5-10

Sindical:

Vaga sector públic 280 contra *icetazo*
Triomf vaga de Tubacex; subcontractació
a Puerto Real (Cádiz); vaga al 061

pàg 6-11

Immigració:

Reforma reglament Llei Estrangeria

pàg 11

Joventut:

Combativa i organitzada front la precarietat

pàg 14-16

Pensionistes:

160: hem tornat a Madrid

pàg 16

Recuperant els carrers: 8 y 22-O a València

pàg 17

Internacional: Martín Villa processat,

Sahar Francis d'ONG palestina *Adameer*,
Líban, Solidaritat amb Portugal, Cuba i Brasil

pàg 18-24

Suplement: 25N

Die Wahrheit über. Spaniens vergessene diktatur
Franco: the brutal truth about Spain's dictator
La dura verdad sobre la dictadura de Franco

Una docuserie de 5 capítols d'uns 40 minuts cadascun. Busqueu-la a la plataforma Netflix, qualsevol dels títols en diferent idioma us farà paper.

És un treball d'investigació fet per alemanys l'any 2017 que aporta una visió europea sobre el dictador i el seu règim.

Encara que penseu que ja ho sabeu tot sobre la història recent resulta un exercici saludable escoltar una narració que qüestiona la paternitat de Franco, insisteix en el seu no interès pel sexe i la seua crueltat, s'interroga per la desaparició de militars fidels a la República i explicita que l'aviació de Hitler va determinar que els feixistes guanyaren la guerra encara que els pilots alemanys, quan bebiem un poc, reconeixien que estaven lluitant en el bàndol equivocat. I només hem arribat al final del primer capítol!

No cal que estiguem d'acord en tot els plantejaments, per exemple, en el segon capítol parla de la División Azul formada per voluntaris i diu de passada que va servir a alguns per a retallar condemnes, però no qüestiona el voluntarisme forçat d'una majoria i no afirma clarament que els falangistes eren una minoria. Hem de reconèixer que podem passar per alt alguns detalls, que queden compensats perquè en el mateix capítol es diu que el seu sinistre llegat continua avui en dia.

La narració s'estructura al voltant del testimoni d'historiadors, dels quals en destaca Paul Preston, però també Angel Viñas, Antony Beevor i Benito Bermejo. Les seves opinions s'alternen amb les de periodistes com Eduardo Martín de Pozuelo o Xavier Moreno Julià.

Aporta moltes informacions que ajuden a dibuixar la veritable cara de la dictadura: explica amb detalls el robatori i la venda institucionalitzada de nadons,

la implicació de l'Església catòlica, la protecció de criminals nazis per evitar ser jutjats als tribunals europeus, l'absolut control dels mitjans de comunicació i la magnífica manipulació de l'opinió pública.

Cal citar que en els minuts finals del darrer episodi queda poc actualitzat el tema de l'intent de cop d'estat del 23F, ara és de domini públic la implicació de la monarquia en el mateix, i aquest detall no queda reflectit, s'afirma «el rey desmantela el sistema franquista poco a poco», cosa que sabem del cert que no és certa, i el documental acaba aquí. La corrupció de la monarquia reinstaurada per Franco ha superat de molt les frases del final de la investigació que volen tancar una dictadura substituïda per una democràcia. Malgrat això cal agrair l'esforç que, des d'Alemanya, es faci divulgació de la història de la dictadura espanyola, exercici sempre necessari i més en moments de blanquejament del feixisme com els actuals.

Aturar la pujada de la llum: expropiació de les elèctriques ja!

La por a unes eleccions anticipades fa que els dos socis de Govern PSOE i IU-Podem vulguin aguantar la legislatura, tot i que la confrontació entre ells va a més. El PP, després de l'efecte Ayuso del maig, suma a les enquestes per formar govern amb Vox. Les eleccions generals estan previstes per finals del 2023, però és tanta la debilitat del govern que tothom ja està en precampanya. Sánchez podrà o no trampejar la situació aquests dos anys, però si no avancem al calor de la lluita (pensionistes, interines, repressió...) contra les seves polítiques en la construcció d'una alternativa a l'esquerra d'IU i Podem, el proper govern serà del PP i de Vox.

El Govern Sánchez-Díaz es sosté inestablement sobre dues croses: parlamentàriament amb ERC, juntament amb el PNB, Bildu, i el BNG. I socialment amb les direccions de CCOO i UGT que li han signat la pujada irrisòria del SMI, la reforma de les pensions, l'«Icetazo» i la pròrroga dels ERTOS. A canvi, el govern ha apujat el 56% el finançament públic dels sindicats.

Les tensions internes del govern s'agreujaran, perquè la situació de la classe obrera i els sectors populars és dramàtica i la seva política es plega a les exigències de la UE i la patronal. Ja ho hem vist amb derogació de la Reforma Laboral del PP, que era un compromís de l'acord de govern. El 20 maig del 2020 el PSOE va pactar amb Bildu -a canvi del seu vot a favor de l'estat d'alarma- la derogació «íntegra» de la reforma laboral, però l'endemà se'n va desdir. En el document que lliura Madrid a Brussel·les per rebre els fons Next Generation/UE ja només es parlava de reforma, no de derogació. Però cap de les dues coses va provocar ni l'escàndol d'IU-Podem, ni la crida a la mobilització de CCOO i UGT. Al maig al congrés d'UGT, com a l'octubre en el de CCOO Yolanda Díaz assegurava que derogaran la reforma laboral, però Nadia Calviño i el propi Sánchez han contradit/matisat aquesta afirmació, quan volen tenir resolta la reforma aquest novembre. Tornaran a empassar-se el gripau CCOO i UGT o cridaran a sortir al carrer?

Després d'això només va faltar la decisió de Meritxell Batet de deixar sense escó el diputat d'IU-Podem Alberto Rodríguez, en una aplicació dubtosa del reglament davant una sentència. Que els poders judicials –en aquest cas Marchena i el Suprem- juguen a desgastar el govern és una evidència, que el PSOE es plega una vegada i una altra, també.

IU-Podem està pagant les flagrants renúncies del govern (llei Mordassa, reforma laboral...) i la política obertament monàrquica i propatrons (repressió, protecció de la Corona, pujada de la llum, lliurament dels fons europeus a les grans empreses...) amb una crisi interna galopant, que ja s'havia evidenciat amb l'abandonament de Pablo Iglesias. La reacció arriba de la mà de Yolanda Díaz, beneïda per Iglesias, l'aparell del PCE i ara per la direcció de CCOO. El seu «front ampli» electoral és una nova refundació del PCE, engolint un Podem a la deriva: noves sigles per un vell reformisme que és impossible sota el capitalisme actual. Per la seva part, Sánchez ha aconseguit fer callar l'oposició interna dels barons en el recent congrés del PSOE a València, amb votacions a la búlgara, una bassa d'oli si els comparem amb els precedents. Un petit respir.

Però alguna cosa està canviant: més de 15.000 pensionistes es mobilitzaven el 16 d'octubre a Madrid en una marxa convocada per la COESPE, contra l'acord de pensions pactat entre el govern i CCOO i UGT i el Pacto de Toledo, tot exigint una auditoria dels comptes després d'anys de polítiques d'espoli des dels diferents executius. Uns dies després, el 28 d'octubre, una important vaga contra l'«Icetazo» amb desenes de milers de interines de tot l'estat sortint al carrer, desafiava el govern malgrat el boicot de CCOO i UGT. **Dues mobilitzacions en menys d'un mes convocades contra el govern Sánchez-Díaz, amb el boicot explícit de CCOO i UGT, que demostren que el seu monopoli de l'acció sindical de masses s'esquerda.**

Ara comença la tramitació dels pressupostos generals, que suposen una entrega brutal de diners públics a les grans empreses, i aprofundeixen la privatització de serveis, mentre redueixen la política social a l'assistencialisme. Cal organitzar la lluita contra aquests pressupostos, en defensa dels sectors públics i les pensions, tot exigint una política contra l'encariment de la vida d'intervenció de preus de serveis bàsics. De la mateixa manera no es pot permetre la brutal pujada de la llum a les portes de l'hivern. Prou especulació! Expropiació de les elèctriques per posar-les sota el control de la classe obrera i els sectors populars! La mobilització unitària és el camí.

31/10/2021

LI

Pla de lluita per escalfor, aigua i llum a totes les llars

Expropiació de les elèctriques!

Quan el 2014 moria la Rosa, l'àvia de Reus, en una pobresa energètica esfereïdora, semblava que s'havia tocat fons i els governs es veurien obligats a fer quelcom per aturar les energètiques (ja havien pujat els preus un 42% des de 2007). Però no. Any i mig després de l'esclat de la pandèmia, 11 milions de persones a l'Estat es troben en situació d'exclusió social i 6 milions en pobresa severa. Pagar la llum i l'aigua deixa en situació de pobresa el 14% de les llars i un 11% d'elles no poden mantenir-se a una temperatura saludable d'entre 18 i 22° com assenyala l'OMS: malalties, incendis i intoxicacions... la indigència energètica produeix 6 vegades més morts que els accidents de trànsit.

A l'altra cara de la moneda, l'entramat energètic, extraient brutals beneficis d'un servei essencial, utilitzant poder i influències, ara amb un rentat de cara verda. Amb el control del 85 % del mercat elèctric, Endesa, Iberdrola i Naturgy sumen 9.600M de beneficis nets els darrers dos exercicis i, al final del primer semestre 2021, 720.000 euros/hora a costa de morts i malalts. És la impunitat del capitalisme més salvatge.

Des de l'origen de l'oligopoli elèctric, a l'emparda del poder

El conglomerat de l'oligopoli elèctric té els seus orígens en els cognoms franquistes d'Oriol i Urquijo (Hidroila), March (FECSA), Careaga (Iberduero) i Barrié de la Maza (Fenosa), alguns dels quals fins i tot van finançar l'alçament. Així doncs, entre 1948 i 1960 Hidroila -avui part d'Iberdrola- va multiplicar per 20 els seus actius nets.

La cobertura va seguir amb la Transició. La Llei d'Aigües de 1985 de Felipe González prorroga la majoria de concessions tramitades abans de 1921 fins a gener de 2061. És a dir, permet concessions per uns 140 anys contra el màxim de 75 que estableix la Llei de Patrimoni de les administracions públiques, de rang superior: és a dir, estableix unes concessions il·legals. A més, de la mà dels governs González als 90', aquestes empreses es van internacionalitzar com a noves conqueridores, com Repsol espoliant Argentina, Bolívia...

Aznar mantindria la protecció de les elèctriques i es consolidaria l'època de les portes giratòries que garantien els privilegis a canvi de jubilacions d'or: Felipe González i Narcís Serra a Gas Natural; José María Aznar i Elena Salgado a Endesa; Ángel Acebes a Iberdrola... i ara, el Conseller d'Interior que va fer pagar amb diners públics els acomiadaments de Panrico, Felip Puig, promocionant les MAT!

La frenada en sec dels horts solars i l'autoconsum de Zapatero i Rajoy li ha costat a l'Estat multes de 970M d'euros, però ha facilitat que les tres grans elèctriques controlin més de la meitat de l'energia verda operativa i la puguin ampliar aprofitant la bombolla financera de la pujada de preus i els fons europeus a la vista. Per trampear la normativa europea, les grans elèctriques s'han trossejat: *E-Distribución, Nedgia, i-DE, Energia XXI, Iberdrola Clie-*

Miquel Roca i Junyent
Conseller d'Endesa (2013-2021). Exportaveu de CiU en el Congreso

Luís Guindos
Conseller d'Endesa (2009-2011). Exministre d'Economia

José M. Aznar
Assessor d'Endesa (2014-2021). Expresident del Gobierno (PP)

Pedro Solbes
Conseller d'Enel-Endesa. Exministre d'Economia (PSOE)

Miguel Boyer
Conseller de REE (1996-2014). Exministre d'Economia i Hisenda (PSOE)

Jordi Sevilla
President de REE (2018-2020). Exministre d'Adm. Públiques (PSOE)

José Folgado
President de REE (2013-2018). Exsecretari d'Estat d'Energia (PP)

Arsenio Fdez. Mesa
Conseller de REE (2017-2021). Exdirector de la Guàrdia Civil (PP)

Font: Directa 21/09/21. <https://directa.cat/loligopoli-electric-un-entramat-de-fons-dinversio-i-portes-giratorias/>

tes o Gas & Power, però segueixen sent d'Endesa, Naturgy i Iberdrola, que així copen la generació en totes les formes, la distribució i la comercialització.

Espoli dels recursos energètics a mans de fons voltors.

Aquest pastís tan ben controlat ofería fins el 10% de rendibilitat al 2018 (denunciat per la mateixa Comissió Nacional dels Mercats i la Competència) i atraïa fons d'inversió a nivell mundial. Les dues societats que avui dia tenen més pes operen des de Sidney i Nova York. El banc d'inversió australià *Macquarie* és un dels majors propietaris de plantes solars a l'Estat però, a més, amb el 25 % d'accions controla Viesgo, amb EDP. Des dels EUA, una de les gestores de fons més gran del món -amb actius per valor de 7,5 bilions d'euros, sis vegades el PIB espanyol-, *BlackRock*, té més d'un 12% d'Iberdrola i EDP. Podríem seguir amb l'italiana *Enel*, una de les principals accionistes d'Endesa. I el gran fons estatunidenc *Capital Group* que, a més d'Endesa, està a Red Eléctrica Española (REE, monopoli del transport de l'energia), que ja només té el 20% de capital públic. I encara s'espera l'OPA del fons australià *IFM* pel 23% de Naturgy, l'avenç del *Fons Global de Pensions noruec*, a través de *Norges Bank* participant a Iberdrola, EDP i, des d'abril, a Naturgy...

Els «beneficis caiguts del cel»

Aquesta brutal especulació es basa en els mecanismes del mercat elèctric, perquè va més enllà de l'increment del preu del gas i l'especulació en el mercat de drets de CO2. El gas ha quintuplicat el preu el 2021 i passa al preu de la llum perquè alimenta les centrals de cycle combinat i cogeneració, que en aquest any han generat el 24,7% de l'electricitat a l'Estat, segons REE. Encara no s'ha arribat al *peak* gas, el màxim de producció global, però sí que diuen que estem en el pic d'abastiment de gas a Europa, des d'Algèria i Rússia, preveient-se talls de subministrament. Algèria distribuïa el 60% a Espanya a través de gasoductes; els dos darrers anys ha baixat al 30% perquè ha deixat d'utilitzar el que passa per Marroc i l'altre 30% arriba amb vaixell des d'EUA, molt més car per la liquació i el transport. Però això sol, no explica la bombolla de guanys.

Les grans companyies que copen totes les fases i formes de generació elèctrica les venen i compren en el mercat majorista, el gran casino on es fixa el preu de la llum. Anomenat «*pool elèctric*» i regit per l'OMIE, es un mercat que, independentment del preu que hagi ofert un productor, rebrà el preu de l'últim que hagi entrat en

el mercat, que serà el més car perquè la demanda es va cobrint primer amb les més barates i va pujant: 1r renovables, 2n nuclears, 3r hidràuliques i 4t cycle combinat -que, a més, han de pagar drets de CO2-. Així doncs, resulta que energies barates i netes acaben amb el preu de les cares i contaminants: són els «*beneficis caiguts del cel*». La Comissió Nacional de l'Energia va estimar, al 2008, que el cost de la l'energia hidroelèctrica era de 3 euros/MW h. Avui es paga per sobra de 200 euros/MW h -amb pics als 300 euros/MW h- i cada dia es venen més de 600.000 MW h. No és d'estranyar, per tant, que Iberdrola buidés embassaments aquest estiu -malgrat les queixes dels regants aragonesos- per recollir més *beneficis caiguts del cel*. A més, van vendre l'energia hidràulica a un preu similar a la de cycle combinat, frau que ja han fet abans: Iberdrola, Endesa i Naturgy tenen sancions de la CNMC per manipulació del preu de l'energia entre 2013 i 2019: 25M, 5,8M i 19,5M d'euros respectivament, totes recorregudes a l'Audiència Nacional.

La doble factura

Si al 2007 vam rescatar bancs, ara, amb els fons europeus, rescatem l'Ibex i, en el cas de les energètiques, amb la transició verda generant un deute a retornar en 30 anys. Segons l'Estat, els projectes tractors o PERTE (Projectes Estratègics per a la Recuperació i Transformació Econòmica) seran publico-privats, on la part pública proveeix i assumeix riscos i la part privada executa i recull beneficis -tipus Castor-. Les empreses de l'Ibex han presentat projectes per més de 100.000M d'euros i, entre elles, les elèctriques: Endesa 110 projectes per valor de 19.000M d'euros; Iberdrola 150 per 21.000M d'euros i Naturgy projectes per valor de 13.000M d'euros. Entre ells n'hi ha d'hidrogen verd, la gran aposta; xarxes de distribució intel·ligents; emmagatzematge; parcs eòlics marins; centrals de bombeig; electrificació de la calor i reciclatge de components de tecnologies netes i,... sí, involucran a les PIMEs, diuen ... amb subcontractes! Com diu la *Directa*, «ens passaran dues factures: la que ja rebem habitualment i la del deute acumulat per les institucions públiques a l'hora de donar suport a la seva transició verda».

L'energia és un bé essencial, cal un pla de lluita per mesures urgents

L'energia és un dret i no una mercaderia Però, a dia d'avui, és una lluita a seguir al carrer, perquè no hi ha voluntat política per aturar les elèctriques. El govern PSOE-IU-Podemos ho ha demostrat sobradament amb el decret per limitar els seus beneficis que a últim moment encara van

(segueix a pàg 10)

Euskadi. Tubacex segella un acord amb els sindicats que posa fi a 235 dies de vaga.

Triomf de la vaga amb readmissió de tots els acomiadats!!

Segons l'acord, totes les persones acomiadades tornaran als seus llocs de treball, també les que van sortir voluntàriament. En concret, això vol dir 129 readmissions. Cal recordar que des de la vaga de Titanlux (Prat de Llobregat) no s'havia aconseguit una victòria d'aquest tipus en les recents lluites obreres al País Basc ni a la resta de l'Estat. Ni tan sols les dues sentències del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que van qualificar els dos EROs nuls, van aconseguir que la gerència obrís les portes de les dues fàbriques de Llodio i Amurrio per reprendre la vida laboral. Va recórrer les condemnes al Tribunal Suprem i va anunciar un altre EROTO.

No obstant això, l'acord que hi ha damunt la taula implicaria una modificació substancial de les condicions laborals: els empleats treballarien 40 hores anuals més, fet que suposaria un estalvi de 18 jornades completes per a l'empresa, i tindrien el salari congelat fins a 2025, independentment de si l'empresa obté beneficis. L'aportació a l'EPSV per a les jubilacions de la plantilla baixaria del 4 a l'1%, però també és important remarcar que s'ha aconseguit incloure en l'acord la clàusula per la

qual l'empresa no pot acomiadar cap treballador en un període de tres anys.

i EROTO per realitzar una modificació substancial de les condicions laborals sense passar per una negociació col·lectiva a l'ús.

És cert que, durant la pandèmia, s'està veient com les grans empreses estan utilitzant els ERO

Realment és una victòria de la plantilla, s'ha aconseguit aturar l'ERO que l'empresa volia aplicar i forçar la readmissió dels treballadors. Cal, però, estar atents a les possibles maniobres de l'empresa en un futur pròxim.

Aquesta vaga, com altres, demostren que quan els treballadors i les treballadores ens mantenim fermes en les nostres mobilitzacions, s'aconsegueix derrotar les polítiques empresarials.

David Orta i Carlos Rodríguez

Puerto Real (Cádiz)

La subcontractació com acabar, en 4

La subcontractació és una eina del Poder per atacar els drets laborals. En el cas de la nostra Badia, especialment a les Drassanes, la subcontractació ha estat l'arma utilitzada pels diferents Governos (titelles del poder) per carregar-se el nostre teixit industrial. La divisió de la Classe Treballadora és potser la principal característica d'aquest model de contractació. L'antic, però infal·libre divideix i venceràs, va aconseguint, a poc a poc, carregar-se la indústria i que la Badia es converteixi en «un Benidorm», sense que gairebé ningú digui res perquè aconsegueix mantenir-nos dividits i sense tot just possibilitats reivindicatives.

Un exemple recent

Després d'una manifestació dels treballadors de l'Aux. de Navantia/Cadix, deia en una entrevista José Gallardo, president del comitè de l'empresa principal: «Als vuitanta, la plantilla de les nostres drassanes era de 6000, ara és de 130»(no hi ha o no exerceix ningú de soldador, pintor, tubero... tot personal d'oficina, caps i alguns de manteniment). Prosseguia: «La nostra plantilla de la Casa no dona ni per a construir 2 pasteres». «Nosaltres considerem als treballadors i treballadores de l'Aux. la nostra plantilla, per això el nostre suport en aquesta manifestació». «La seva plantilla» però amb condicions molt inferiors que la seva «veritable plantilla», dividits en centenars de Subcontractes i amb una altíssima eventualitat. Avui es treballa i demà no. Les nostres drassanes no es van tancar perquè tot Cadix i la província érem drassanes. Ara els treballadors, com a molt, estem En, però no som De.

acció:

40 anys, amb l'esperit de les drassanes

Elements a tenir en conta en la subcontractació:

1 Empresa principal:

-Grans factories generadores de càrrega de treball.- Aconsegueixen minimitzar constantment el seu personal fix, sobretot l'obrer. Mantenen una plantilla petita i controlable de caps i comandaments intermedis- Compleix el conveni dels seus treballadors i treballadores amb uns nivells de qualitat acceptable.- Contracten empreses Aux. segons necessitats de la producció i les utilitzen com a botxins o sicaris a sou per a fer el treball brut d'incomplir els drets dels treballadors que, encara que treballen per a ells, **No són els seus treballadors**

Un any de la vaga del metall de la Bahía de Cádiz

-Ajusten els preus empresa principal/contractes perquè aquestes els equilibrin incomplint els drets dels treballadors.-Permeten que els treballadors i caps de la principal facin servir les contractes per tenir determinats privilegis com endollar a familiars que acaben sent els **Eternament agraïts**

2 Subcontractes:

-En la majoria dels casos són empreses petites, veritables ETT camuflades amb zero nivells de producció i zero autonomies que no existirien per si soles i que viuen de les principals fent-los el treball brut. Són els seus sicaris i aconsegueixen que el mateix treball no tingui ni el mateix salari ni els mateixos drets. Meres intermediàries en un clar intrusisme laboral.-

Dirigides, en molts casos, per extreballadors ara empresaris que a canvi de deixar-los jugar a ser

classe mitjana amb un Audi i un xalet enfront d'un alt càrrec de l'empresa principal, calciguen els drets de les seves excompanyes. Se les enginyen per a ser classe treballadora, per exemple, per a cobrar el **FOGASA**. La resta del temps són empresaris que van perdent els escrúpols al mateix temps que puguen el seu nivell de vida.

-Les contractes solen tenir una vida curta. Acaben desapareixent per falta de liquiditat i es fa càrrec dels acomiadaments l'estat. Encara que els empresaris jurin sovint que vivien millor com a simples treballadors, repeteixen i repeteixen com a empresaris i tornen a aparèixer amb una altra empresa, amb un altre nom, a través de *testaferros, amb les mateixes obres, amb el mateix modus operandi i amb la mateixa raó de ser: ser botxins de les Principals. «Marquetes blanques» avalades o tutelades des d'endins.

3 Els comitès?:

Hem lloat al sindicalisme dels vuitanta. Treballadors que van sortir al carrer secundat pel poble per a evitar el tancament de les Drassanes, però en què s'han convertit els treballadors herois anònims que sortien en els reportatges donant una assemblea damunt d'un bidó, cremant contenidors, tallant la carretera i mobilitzant a tot un poble per les seves Drassanes? **Els Anònims** treballadors dels reportatges que ens arriben a l'ànima, ara són o han estat, les **Cares Conegudes** dels comitès de les grans factories que miren per a un altre costat quan es calciguen els drets dels treballadors de Subcontractes. Són responsables subsidiaris de convertir les drassanes, amb el seu sindicalisme «pa uns quants», en un camp de concentració per a molts i en un parc temàtic per a alguns. Són una peça fonamental en el model de subcontractació.

La seva pau social ha significat mantenir unes Drassanes obertes a costa de carregar-se la unió i la dignitat de tota la Classe Treballadora, fent un sindicalisme» pa uns quants», **Que cada vegada són menys**, i ajudant a la conversió de la seva plantilla de ser "Classe Treballadora pura" a aburgats.

Els anònims treballadors dels reportatges dels vuitanta, primer van deixar de ser treballadors en deixar a un costat les eines i després companys en deixar a un costat als treballadors de l'Aux. La rendibilitat de la lluita dels vuitanta se'ls va anar acabant en cada menyspreu i van passar de ser herois anònims a traïdors coneguts.

Tampoc se salva els comitès de l'aeroespacial de la xacra de la subcontractació. Possiblement el present de NAVANTIA és el futur d'Airbus. Mentre el futur d'Airbus el voten els treballadors de la Casa, els de l'Aux., que segur que seran els més afectats, queden a l'expectativa com a ciutadans de segona classe.

I els sindicats alternatius?

Els governs, ni aquest ni altres, acabaran amb la subcontractació i els Comitès i els delegats de l'Aux. i la principal continuaran fent sindicalisme "pa unos cuantos". Si de veritat volem fer sindicalisme per a tots, igual, els sindicats alternatius, hauríem de fer sindicalisme per als treballadors de subcontractes. És fonamental una discriminació positiva i posar per sobre de tots als més precaris, que a més són la majoria. La unitat és la solució i perquè sigui unitat de veritat, s'ha de fer des de la igualtat. Fins que no hi hagi igualtat no hi haurà unitat. De què ens ha servit als que preteníem fer un nou sindicalisme sumar delegats als comitès si els companys de subcontractes a vegades no estan ni dins de les factories? L'esperit de drassana no està només de torns cap a dins. Posem-nos a treballar a millorar els drets dels treballadors de les auxiliars i millorarem els de tots. **Quan tots siguem Drassanes o Airbus, tots sortirem al carrer amb una mateixa veu!**

**Coordinadora de
Treballadors del Metall
Bahia de Cádiz**

280: Vaga del sector públic Pas endavant del sin

Milers de treballadores públiques han fet vaga i s'han mobilitzat aquest 28 d'octubre contra el decret-llei del personal públic interí, conegut popularment com l'«Icetazo». La versió actual d'aquest decret estableix que els i les interines que porten més de tres anys prestant serveis a l'administració pública han de passar per unes oposicions i que, en cas de no aprovar-les, perdrien la seva plaça actual i correrien un seriós perill de quedar-se sense feina malgrat els anys treballats. Però el moviment d'interines ha generat prou pressió darrerament com per tenir opcions de canviar això: durant aquest novembre, al Congrés s'han de votar les esmenes que s'han fet al decret i la vaga d'aquest 280 i la continuïtat de la lluita poden capgirar els seus efectes.

El passat mes de juliol el govern central va aprovar l'Icetazo al Congrés per només un vot a favor, que va venir de la mà d'ERC a canvi d'un acord que parlava d'estabilitzar al personal interí que portés més de 10 anys prestant serveis a l'administració pública. Un acord que, a més, portava trampa a la seva lletra petita (que no s'hagin fet en tots aquest anys oposicions de les places en qüestió) que el deixava sense efectes per a la gran majoria de les interines afectades. Però el govern PSOE-Podemos-IU va decidir convertir el decret en llei i la tramitació d'aquesta, tot i que s'està fent per la via d'urgència, encara està per tancar. I això és, en part, per la mateixa pressió del moviment d'interines que ja ha aconseguit fer variar algunes posicions inicials. Grups parlamentaris que van votar al seu moment a favor de la «versió dura» de l'Icetazo, acordada també amb els sindicats CCOO, UGT i CSIF, i que només contempla les oposicions clàssiques (amb exàmens teòrics), plantegen ara a les seves esmenes la possibilitat d'estabilitzar el personal que porti un temps treballat per la via d'un concurs de mèrits. Des de Lluita Internacionalista creiem, com planteja des de fa anys CGT Ensenyament i més recentment el sindicat majoritari de l'educació pública a Catalunya, USTEC, que aquest accés a la funció pública s'ha de basar en el temps de serveis prestats i ha de convertir en funcionaris/es de ple dret a les treballadores que porten un temps determinat (més de tres anys en la situació actual) demostrant dia a dia les seves capacitats al seu lloc de treball. Perquè no hi ha millor avaluació, que els anys de professió.

ic per l'estabilitat de les interines dicalisme alternatiu que ha de seguir!

Per entendre el perquè de la negativa de CCOO, UGT i CSIF a aquest sistema d'estabilització només hem de mirar els ingressos econòmics i d'afiliació (oferint descomptes a qui s'afilia) que han tret els darrers anys aquests sindicats amb els cursos de preparació d'oposicions. Però una novetat important d'aquests darrers mesos, que aquests sindicats no esperaven, ha estat l'augment constant d'interines que s'ha afegit a la via de la mobilització i que rebutja haver de passar pel mecanisme anacrònic i injust de les oposicions teòriques a les quals justament, les companyes amb càrregues laborals i de cures (una gran majoria dones), parteixen amb greus desavantatges per mantenir-se en llocs de treball en els quals porten anys sostenint els nostres serveis públics, malgrat les retallades i precarietat creixent a les quals se les ha sotmès. Per això, el xoc amb aquests sindicats ha estat creixent i per això era tan important un pas endavant del sindicalisme alternatiu en aquesta qüestió.

Les diferents plataformes d'interines de les administracions públiques que han anat sorgint han donat aquesta empenta i la taula sindical conformada per CGT, IAC, CO.BAS, COS i CNT ha convocat la vaga del sector públic del 28 d'octubre. En termes absoluts no podem parlar d'un seguiment majoritari perquè en alguns sectors públics encara pesen molt els sindicats majoritaris. I sobretot, perquè el personal convocat (a partir del qual es calcula el seguiment) és el conjunt dels i les treballadores públiques i les reivindicacions d'aquesta lluita afecten més directament al aproximadament 30% que són personal interí. Tot i això, els càlculs de seguiment global dels sindicats convocants de prop del 20% i, en especial la incidència al sector educatiu, supera totes les darreres vagues unitàries contra les

retallades i només quedaria per sobre al sector públic, recentment, el seguiment de la vaga del 3 d'octubre del 2017, curiosament també convocada sense CCOO i UGT.

L'altra dada i imatge important és la de la gran manifestació de desenes de milers a Barcelona, només comparable recentment (al marge de l'11S i amb permís de la incansable lluita dels i de les pensionistes) a la mobilització contra l'ampliació de l'aeroport del Prat. I aquí hem de recordar que justament aquella lluita la vam guanyar sent moltes als carrers, però també aprofitant l'actual conjuntura política amb governs de la Generalitat i de l'estat febles i suportats per partits que, tot i que no ho demostren per iniciativa pròpia, s'autodenominen d'esquerres i que són més vulnerables a les mobilitzacions i a la pressió social. Aquesta ha de ser una de les conclusions de la lluita interina: ja hi ha hagut moviments de partits arran de la pressió exercida i s'ha d'apretar fins al final perquè en poden haver més amb la situació política actual.

L'altra gran reflexió d'aquesta vaga l'ha de fer el mateix sindicalisme alternatiu que l'ha convocat. Sí, hi ha possibilitats de grans mobilitzacions i vagues amb incidència sense CCOO i UGT. Tan de bo convoquessin aquests sindicats també una vaga general, per exemple, per la derogació de les reformes laborals. Però veient el seu rol en temes cabdals com les pensions (a on també tenen suc a treure amb els acords signats) no els podem ni els hem d'esperar. No ho vam poder aprofitar donant continuïtat a la històrica vaga del 3 d'octubre del 2017. Però ara, si realment ens creiem que la vaga del sector públic del 28 d'octubre ha estat un èxit malgrat els sindicats del règim, tenim l'oportunitat

d'avançar en una ofensiva del sindicalisme alternatiu que pugui ajudar a capgirar aquesta correlació de forces.

Malgrat les dades de creixement econòmic que ens volen vendre els governs d'aquí i d'allà, el veritable creixement és el dels EROs, els tancaments d'empreses, el preu de la llum i l'habitatge o el dels desnonaments. Cal que la taula sindical treballi per fer confluïr la continuïtat de la lluita de les interines i per uns serveis públics de qualitat amb la resta de lluites laborals i socials (energia, medi ambient, habitatge, pensions, contra la repressió i la retallada de llibertats, feminisme i LGTBI). És el moment de concretar un pla de lluita que culmini amb una vaga general en el context de l'aprovació de pressupostos de la Generalitat i l'estat i del repartiment dels fons europeus. S'ha fet un pas endavant, és possible i necessari fer-ne molts més.

*Pedro Mercadé,
delegat de professorat de la pública.*

(ve de pàg 5)

descafeïnar més, al punt que ara les elèctriques els feliciten! Per contra, han reduït l'IVA i els impostos a les elèctriques... i ara posaran un xec per pal·liar la pobresa energètica: tot perquè es paguin amb 2.000M d'euros de diners públics però no es toquin els seus brutals beneficis.

Tal i com assenyala una proposició de llei al Congreso de la CUP-Per la Ruptura, ja hi ha centrals hidroelèctriques que, o bé han arribat al final de la seva concessió, o superat el topall legal de 75 anys i que, per tant, estan en frau de llei i haurien de passar a control públic, tal com es proposava i va votar en contra la dreta, el PSOE, PNV, PdeCat i JxC. Aquesta reversió només s'ha produït a 5 centrals a Aragó (Pueyo de Jaca, Barrosa, Urdiceto, Auxiliar de Campo i Lafortunada-Cinqueta), per la lluita unida dels ajuntaments als tribunals, malgrat no trobar suport polític ni voluntat de l'administració d'aigües. Tot i això, només és a Pueyo de Jaca on, després de la reversió, els beneficis han passat a entitats locals. A Catalunya, companyes de la CUP i altres entitats municipalistes, estan donant la mateixa batalla a Vallflosca, Vallbona d'Anoia i St. Quirze de Besora.

Escalfor, aigua i llum a totes les llars!!

Control immediat de preus i prohibició de talls

**Expropiació de les elèctriques,
gestió pública directa,
sota control obrer i popular
i al servei, en primer lloc,
del territori.**

29/10/2021

M Esther del Alcázar i Fabregat

Catalunya

El servei del 061 en

A Catalunya hi ha dos números d'atenció ciutadana 24 hores vinculats amb el Servei d'Emergències Mèdiques. El 112 és el número de referència per resoldre situacions d'emergència que requereixen intervenció immediata de bombers, policies i professionals sanitaris. El 061 Salut Respon, en canvi, està més orientat a resoldre dubtes, consultes o problemes de salut que no siguin una emergència, o d'adreçar la persona al centre sanitari més adient en cas que la seva situació no requereixi atenció immediata, amb l'objectiu d'evitar desplaçaments i temps d'espera innecessaris i evitar, així, la sobrecàrrega del sistema sanitari. Ara bé, davant d'una urgència mèdica, té també capacitat per activar un metge a domicili o, en cas que sigui necessari, una ambulància o helicòpter medicalitzat.

Així doncs, el 061 Salut Respon és un servei **essencial** que afecta directament a la relació entre les persones i els serveis de salut. A més a més ha tingut un paper informatiu molt important des de que va començar la pandèmia alhora d'aconsellar a la ciutadania. Tot i que el servei del apareix publicitat com un servei públic, ara mateix és troba en mans privades, licitat per Ferrovial, una de les empreses de Florentino Pérez. La situació laboral dels 700 treballadors i treballadores de la plantilla està regida pels convenis de telemàrqueting, enlloc d'adequar-se als criteris de la funció pública i això implica que cobrin ben just el salari mínim. Alhora, ben pocs dels treballadors i treballadores tenen jornades completes i hi ha més d'un 65% de temporalitat a la plantilla. Unes 400 persones en una situació laboral encara més precària que la resta de companys i companyes.

Els treballadors i treballadores exigeixen la **internalització del 061 Salut Respon al Servei d'Emergències Mèdiques (SEM) convocant una vaga indefinida** que és va gestant des de fa més de 2 anys. Però els treballadors i treballadores del servei, en solidaritat amb la resta de perso-

vaga indefinida

nes, han esperat a llençar la convocatòria de vaga indefinida fins a l'inici de la millora de la situació de la COVID-19 a tot el territori de Catalunya.

Un treballador del *061 Salut Respon* i sindicalista de la CGT ens explica la maniobra que utilitza normalment la patronal:

- *Quan la vaga convocada és només d'un dia, l'empresa espera fins a l'últim moment, fins al dia abans, per comunicar a les treballadores el 100% dels serveis mínims. Nosaltres com a treballadores i també a través dels sindicats ho denunciem, però la vaga ja ha passat i s'ha hagut d'anar a la feina. Però en aquest cas és diferent. Nosaltres hem convocat una vaga indefinida, per tant l'empresa no s'arrisca a trencar el dret de vaga d'una manera evident, per por a les possibles reaccions dels treballadors i treballadores els següents dies de vaga. Tot i així, l'abús és increïble, ja que ens han notificat el 85% de serveis mínims.*

Ara mateix hi ha dos focus principals en la lluita dels treballadors i les treballadores del *061 Salut Respon*. Per una banda la demanda d'internalització del servei al SEM i per altra banda, la mobilització de treballadors i treballadores del SEM en solidaritat a aquesta demanda.

Tota la solidaritat amb els treballadors i treballadores del *061 Salut Respon*.

Per la internalització del servei!

Isarn Pardes Fuses

Reforma del reglament

Llei d'Estrangeria: reforma o derogació

La Llei d'Estrangeria ha mantingut durant dècades els menors i els joves migrants en l'abandonament, l'exclusió laboral i la marginació social. Milers de menors tutelats són abandonats per l'administració en complir la majoria d'edat, sense dret a treballar ni ha regular la seva situació legal.

Aquest gran despropòsit és el que es pretenia rectificar. El govern es felicita per la reforma, però aquesta és simplement acabar amb l'anomalia espanyola per acostar-se als cànons europeus. El real decret amb prou feines ajudaria 15.000 persones entre els aproximadament 8.000 menors tutelats i els més grans fins als 23 anys.

Es redueix el termini de nou a tres mesos per iniciar la tramitació de la documentació dels menors no acompanyats, fet que segons aclareix el ministeri no vol dir que la devolució d'un menor deixi de ser possible quan aconsegueix els seus papers. L'autorització inicial de residència passa d'un a dos anys i porta unit el permís de treball a partir dels 16 anys.

Aquesta reforma ha passat pel raspall del ministre de l'Interior Gran-Marlaska, que sempre ha estat contra qualsevol millora en els drets dels i les migrants. Ha imposat els tres mesos per començar la tramitació dels papers, en lloc dels quinze dies que plantejava el projecte inicial, i l'absència d'antecedents penals per concedir els permisos, podent ser negats o retirats si ja se'n tenien.

Aquesta «reforma» ha vist la llum gràcies a la lluita de milers als carrers, reclamant drets i papers. La lluita és l'eina imprescindible per acabar amb tota la Llei d'Estrangeria (discriminatòria, racista i classista) que manté 600.000 persones a l'explotació laboral. Una reserva que aprofiten empresaris de sectors com l'agricultura, la construcció i l'hostaleria, entre d'altres. I utilitzada per pressionar tota la classe obrera, mantenint salaris de supervivència o degradant les condicions de treball.

Cal abolir tota la Llei d'Estrangeria i regularitzar totes les persones sense papers ni drets. Aquesta hauria de ser una prioritat dels sindicats, els partits i tots els col·lectius que defensen els drets laborals democràtics o humans.

Txema Morillo

Presupuestos Generales del Estado, al servicio del IBEX, vuelven los hombres de negro y generan más deuda

¡No a los PGE 2022!

Els PGE 2022, que PSOE-IU-U han venut com «els més expansionistes de la història», 458.970M euros, ho són, però tot just 2.896M més que els del 2021, i el que és pitjor: no respon a un increment impositiu significatiu en els ingressos, sinó exclusivament a l'entrada dels **Fons Next Generation** per un valor menor al pagament d'interessos del deute públic i generant-ne més. Són els pressupostos del pa per avui i fam per demà.

PGE, deute i New Generation

El deute públic va tancar el primer trimestre al 125,3% del PIB -i al juny superava els 1,42 bilions d'euros-, la ràtio més alta en 140 anys. Segons el govern, el deute baixaria aprofitant els tipus baixos, els venciments llargs i el suport del BCE que ja té 120.000M de deute espanyol (el 37% del PIB). No obstant això, al límit del 60% del Pacte d'Estabilitat europeu, de moment suspès, no s'arribaria fins 2035!! **A avui, devem ni més ni menys que 24.570 euros per persona, i és obvi que ens els faran pagar amb sang i retallades.**

D'altra banda, **els fons generen més deute** ja que no es rebran en aquest any els 27.633M d'euros per al Pla de Recuperació i Resiliència que inclouen els PGE, sinó que només arribaran 18.000M i la diferència serà finançada amb deute públic fins que arribi la resta. El dèficit arribarà al 5% del PIB el 2022 i el deute augmentarà en uns 60.000M més. **Els diners que entren dels fons europeus no arriben ni a cobrir els interessos del deute d'aquest any que superen els 30.000M.**

Tornen els homes de negre

El Govern està ultimant la signatura d'un **contracte secret** -el govern confirma que no es farà públic- amb la Comissió Europea (*Operational Arrangement*), especificant el com i el quan complirà amb les inversions i reformes exigides per la UE. A canvi, arribaran els fons que aniran a parar majoritàriament a grans empreses, però significaran una sèrie de reformes contra el conjunt de les classes populars (veure LI 174), tant a nivell del mercat laboral com en el sistema de pensions.

El govern haurà de **sotmetre's cada sis mesos a un examen sobre l'evolució de les reformes i les inversions.** En cada ocasió, Brussel·les disposarà de dos mesos per respondre autoritzant els pagaments. En cas d'un incompliment, la Comissió

podrà retenir els fons, i si una reforma o inversió triga més del que s'ha acordat, es podria retardar el desemborsament a què es compleixi. Una delegació encarregada del seguiment de l'execució dels fons europeus ja ha visitat Madrid.

La bandera d'IU-UP: ¿reforma impositiva?

Pugen algun impost si, però amb prou feines 400M d'euros, a l'establir un tipus mínim en l'**Impost de Societats del 15%**, (directriu de l'OCDE), que, però, només es tindran quan es liquidi 2022. **La recaptació real de l'any serà inferior als 50M!!**. Afectarà a unes 1.000 empreses amb una facturació superior a 20M d'euros o grups consolidats.

També redueixen l'escandalosa bonificació fiscal en l'impost de societats per a empreses que es dediquen a l'arrendament d'habitatge: del 85% al 40%, però **segueixen bonificant 'els fons voltors immobiliaris!** El recaptat anirà a ajudar no a inquilins, sinó a **exempcions fiscals de fins al 90% als petits propietaris que baixin els lloguers als seus inquilins.** Això serà la base de la futura Llei d'habitatge, que a part d'aquesta insuficient mesura, sembla no abordarà un control de preus, però sí que buidarà la llei catalana, que alguna mesura més planteja.

Tampoc s'avança en el control de les elèctriques i dels preus de la llum, **mentre es prorroguen les últimes rebaixes fiscals adoptades a fi de preservar els beneficis de les elèctriques amb diners públics,** amb

el cinisme de Montero dient que serà d'uns «**2.000M d'euros** «l'estalvi» per a famílies, autònoms i empreses per la suspensió de l'impost de producció elèctrica, la rebaixa de l'IVA de la llum i de l'impost especial de l'electricitat, amb la consegüent **pèrdua recaptatòria.**»

La resta d'ingressos per impostos, recau en els **1,8 milions d'autònoms, amb una pujada d'entre 96 euros i 225 anuals**, que signifiquen 173M a la Seguretat Social; impost especial sobre el tabac i duplicació de l'impost de matriculació. No apareix l'impost verd sobre els plàstics.

Les xifres canten, cap avanç significatiu –es recapta menys- **cap a que «els que més tenen més paguin» encara que Yolanda Díaz presumeixi del 15%**. Abans del Consell de Ministres, Sánchez, i Yolanda Díaz, van escenificar la unitat amb una passejada pels jardins de la Moncloa i una reunió prèvia. En la roda de premsa posterior, la ministra d'Hisenda, va dir que, **amb aquests pressupostos, 'la coalició ha sortit «reforçada»!!.**

Major despesa sí, però major privatització i militarització, també

Ja hem dit que **és la major xifra de despesa assolida fins a la data**, un 0,6% més respecte al 2021, que ja eren expansives per la despesa d'ERTOs i vacunes.

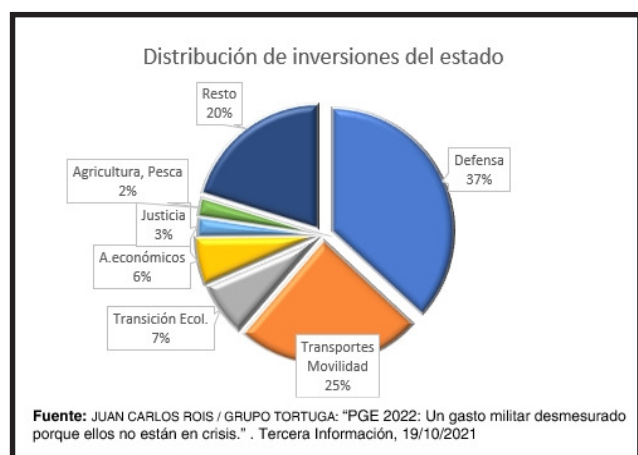
Però la **transferència de diners públics a mans privades és brutal ja que són les grans empreses de l'IBEX les que es queden amb el gruix del pastís dels fons**: 3000M pel foment de l'edificació per a les constructors (tret els 1000M, per a l'accés i rehabilitació), vehicle elèctric (445M), energies renovables (435m), o noves infraestructures ferroviàries - que no Rodalies- (635M). ... I també per a empreses: digitalització de pimes (1.626M), sector turístic (766,7M), ...

Hi ha també **una forta tendència a la privatització en el propi estat** reflectida al comparar l'evolució entre la despesa en el capítol I (personal propi) i el II (béns i serveis externalitzats o que depenen de tercers empreses). Doncs bé, mentre l'I puja un 3,4% -dels quals el 2% és el promès augment salarial-, el

capítol II, s'incrementa un 16,7%: **5 vegades més! Així doncs, gran part de l'increment de la despesa social** que arriba al 54,1% de la despesa consolidat -incloent les pensions-, com l'increment en llei de la dependència, o part de les polítiques d'igualtat, **va també a parar a empreses del tercer sector** com les de Florentino Pérez-.

Com tampoc aborda els problemes estructurals d'atur, precarietat, control preus, augment SMI, taxes universitàries ... **pal·lia a força de mesures assistencials les necessitats de sectors vulnerables** (157M per al bo social tèrmic per pal·liar la pobresa energètica) **i la joventut** (12.550 M). Creen el bo jove de 250 euros mensuals per a ajuda al lloguer (200.000M), el bo cultural jove de 400 euros. I un augment de beques i ajudes a estudiants (2.199M). Tot amant de pinzellades assistencials també a nivell internacional com l'enviament de vacunes a Llatinoamèrica que augmenta las ajudes al desenvolupament ¡¡al 0,28%!! Tan lluny del 0,7, però amb milions per a defensar els beneficis de les farmacèutiques amb les seves patents. Altres a l'augment de ciència i cultura ... però no canvien la tònica dels PGE.

I si bé **no creix la Casa Reial, sí que ho fa Defensa i el CNI**. Defensa augmenta en un 7,9% (7.276,43 M), però si se li sumen les partides escampada en diferents ministeris (22.256,33M) i entre el 35 i un 50% més que en els últims 30 anys sempre falten, ... **arribarem a 43.276M amb deute incorporada, ¡el 1,6% del PIB!**, per mantenir els 72.000 soldats, els privilegis dels gairebé 14.000 reservistes i sobretot per pagar els seus «programes especials» per a la construcció de grans sistemes d'armes com els caçes EF-200, les fragates F-110 o el submarí S-80 - de altíssims sobre costos perquè no pujava a superfície-, la factura total supera els 30.000M. El

Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI) augmenta un 4%, fins 312M: el 66% per a personal i manté congelats **els fons reservats, però es mantenen!**. 'Bona política d'esquerres la de PSOE, IU i Podemos!!!

I les pensions com a primera moneda de canvi

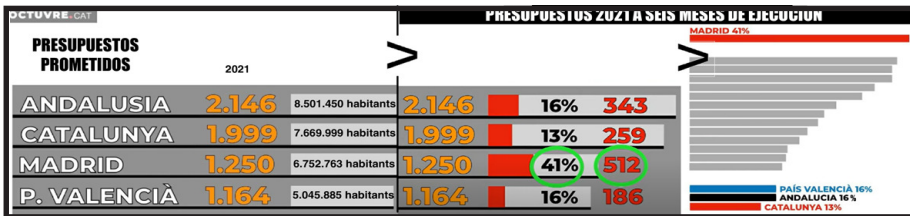
El govern propaganditza que el 37% serà per a pagar les pensions (171.165, M), amb una pujada del 2,2%. La insistència sembla culpabilitzar els pensionistes de no poder arribar a altres coses, quan aquests diners han estat treballats prèviament i alimentaven una guardiola de les pensions que ha estat saquejada pels successius governs per més de 600.000M, segons algunes fonts. Cap mesura per auditar el saqueig ni menys un pla de devolució.

Però el que en realitat amaga aquesta insistència és el primer pas de l'acompliment amb Brussel·les: donat el fracàs dels fons privats (van caure un 94% el primer semestre del l'any, captant tot just 79M) que ha afavorit el govern amb bonificacions, **impulsa ara els plans d'empresa ampliant les aportacions bonificables fins als 8.500 euros, i destinant per a això, el gruix dels 10.000M que abans aportava als plans individuals i que seran gestionades amb els bancs**

L'execució dels PGE, on moren les promeses

Les promeses que ara permeten al PP acusar PSOE-IU-UP d'afavorir Catalunya, o ERC justificar el seu vot afirmatiu -com l'any passat-, moren en les xifres d'execució real. En el gràfic es pot veure com s'ordenen les promeses d'acord a la població i en el següent la reordenació d'acord a les xifres realment invertides, el PGE executat.

També les xifres desmenteixen a Jessica Albiach dels Comuns que després d'apel·lar al fet que amb aquests PGE «Catalunya surt guanyant», fa propaganda de la bolcada al servei de trens i Rodalies a Catalunya. Doncs bé, de 2015-2020, s'havien d'invertir 2.100M, dels quals només es van executar 844 (el 40%), i empitjora amb ells en el govern: el 2021 l'execució de RENFE i ADIF arribarà al 29%, mentre que les Rodalies de Madrid, s'han executat el 184%.

D'altra banda, les promeses que acompanyaven els PGE 21 per al vot d'ERC, tampoc s'han complert: ni el traspàs de la gestió de l'Ingrés Mínim Vital, ni el 100% dels fons Next Generation, -només es traspassa el 45% dels 27.000 M a les CCAA- que, cal recordar van ser aprovats contra tot l'arc parlamentari i gràcies a l'abstenció de VOX, amb el consegüent agraïment de Sánchez a la ultradreta.

Aquests PGE són inacceptables, per fer retornar els homes de negre i per ser pa per avui i fam per demà.

Ni un euro dels Next Generation a la privada: inversions socials públiques.

No al pagament del deute extern

24/10/2021

Fem front a per un joven

Els i les joves estem patint un empitjorament de les nostres condicions de vida que cada vegada més es resumeix en una paraula: precarietat. La taxa d'atur de més del 40%, si tenim feina, la majoria dels contractes són temporals i augmenten els accidents laborals, matricules universitàries inaccessibles per molts, manca de places públiques de formació professional, entre d'altres. Mentrestant, hi ha al Congrés una nova reforma de pensions que endarrereix encara més l'edat de jubilació, postergant consegüentment l'entrada dels joves al mercat laboral i/o consolidant la nostra entrada amb contractes cada vegada més precaris. Que el suïcidi sigui la principal causa de mort entre la població jove és la conseqüència de les polítiques dels governs capitalistes que pretenen esborrar qualsevol perspectiva de futur.

Però, a més, el jovent estem sent criminalitzat per part d'aquests governs i els seus mitjans de comunicació. Se'ns ha fet culpables de les xifres de la pandèmia amagant la seva nefasta gestió i les conseqüències de les seves retallades i la privatització de la sanitat pública i les residències de gent gran. Som conscients que aquesta criminalització és la mateixa que ha judicialitzat i reprimit a centenars de joves per defensar l'educació pública o manifestar-se per la llibertat de preses polítiques com hem evidenciat amb campanyes com «La Pública a Judici», «Marcel llibertat», «Som 27 i més», entre d'altres. Tot plegat pretén deslegitimar les nostres reivindicacions i la nostra lluita.

No podem permetre que tot això ens tregui del camí de la mobilització i l'organització. Hem de denunciar els governs que ens precaritzen i que amb les seves

la precarietat: t organitzat i combatiu

polítiques fan créixer a sectors polítics que darrere d'un discurs buit i superficial de «llibertat» amaguen una sortida política reaccionària i d'enfrontament entre les que ens hauríem de trobar lluitant juntes al carrer. Fer front a partits com VOX que pretenen, entre altres coses, dividir-nos com a joves pel nostre lloc d'origen. És denunciar també les deportacions —del govern PSOE-UP— de menors a Ceuta i, exigir la derogació de la Llei d'Estrangeria. I també és denunciar els que parlen contra la repressió de l'estat, però aquí es presenten com acusació particular contra els joves que lluiten o envien la BRIMO als desnonaments, tal com fa el govern de la Generalitat d'ERC-JxCat. Tots aquests que ens plantegen conformar-nos amb el que hi ha perquè els que poden venir són encara pitjor, no fan més que obrir-los el terreny.

Com a jovent, hem de reivindicar una sortida d'esquerres i de fons a les nostres necessitats. Per garantir el dret a l'habitatge: expropiació de grans tenidors i lloguer social; contra la carestia de vida: nacionalització de les elèctriques. Contra la precarietat laboral i l'atur: derogar les reformes laborals i repartir el treball entre totes. Per garantir el dret a l'educació: pla de beques i gratuïtat dels estudis. I contra la criminalització: amnistia i arxivament de totes les causes. I també en defensa del nostre dret a l'activitat cultural i d'oci, des d'una perspectiva sostenible, feminista i lliures de la lògica del mercat. Més que mai necessitem reprendre el camí de la lluita com

vam fer tantes vegades al llarg de la història, com el vam fer els últims anys a les diverses vagues generals, vagues d'estudiants o protagonitzant gran i combatives mobilitzacions com va ser contra l'empresonament de Pablo Hasel. Els i les joves de Lluita Internacionalista fem una crida a construir entre totes i des de baix aquest jovent d'esquerres i combatiu. Vine!

Prou privatització! Per una educació 100% pública!

L'educació pública està en perill. Les retallades i privatitzacions cada dia allunyen de l'abast de la classe treballadora aquest dret fonamental. Aquest curs ha estat rècord en manca de places pels i les estudiants de formació professional, promovent així el negoci privat: menys accessible i de pitjor qualitat. A Catalunya tenim el lamentable rècord de preus de matrícules i màsters que cada vegada fan més de barrera de classe. Tot i que fa poc, gràcies a la lluita hem aconseguit una rebaixa de les taxes universitàries. A la Universitat la majoria del professorat està en situació de precarietat, amb sous de misèria; els serveis com bar i copisteria en mans privades; i els bancs i empreses guanyant influència als nostres plans d'estudis i a les decisions universitàries. Tot això es veurà agreujat, en cas de ser aprovada, amb la nova Llei d'Universitats impulsada pel ministre Manuel Castells.

Necessitem fer un pas endavant com a moviment estudiantil, recuperar el debat a les aules, aprofundir l'organització assembleària i elaborar des de baix un pla de lluita i acció per aturar la Llei Castells i revertir les polítiques de privatització. Cal la unitat d'estudiants i treballadores, el veritable motor per aconseguir els nostres drets. Per una educació 100%

pública, gratuïta, laica, de qualitat i al servei de la classe treballadora. Estudiant: organitza't i lluita!

Joventut de Lluita Internacionalista

16 d'octubre

Els pensionistes hem tornat a Madrid

Com fa dos anys, el passat dissabte 16 d'octubre, desenes de milers de pensionistes arribats d'arreu de l'Estat s'han manifestat a Madrid convocats per la COESPE amb el suport del sindicalisme combatiu, de moviments socials i d'altres col·lectius de pensionistes. Com aleshores, Lluita Internacionalista ha estat amb ells.

Aquesta vegada, la mobilització anava dirigida contra el projecte de reforma del sistema de pensions que el govern ha pactat amb els sindicats majoritaris i la patronal i a favor d'una auditoria independent dels comptes de la Seguretat Social i del retorn dels diners desviats pels successius governs per pagar despeses diferents de les pensions. També calia fer entrega de milers de signatures de dues campanyes iniciades per la COESPE.

Cal dir, però, que la reforma de les pensions en tràmit és només una primera part. Aquesta tardor s'ha de negociar una segona part en la qual s'han d'aprovar el mecanisme d'Equitat Intergeneracional

per substituir el Factor de Sostenibilitat i els Plans Privats d'Empresa, un primer pas per privatitzar el sistema de pensions públiques.

L'èxit de la mobilització és la mostra que el moviment pensionista no s'ha deixat enganyar per la propaganda governamental sobre la reforma del sistema de pensions. Tenim clar que això no és el final sinó la continuació de les mobilitzacions del dilluns al sol i de segur de futures que en vindran. No pararem fins que aconseguim els objectius de la nostra plataforma reivindicativa aprovada en la IV Assemblea de la COESPE.

No a la Reforma de les Pensions
 No al Pacte de Toledo
 No al Pacte Social
 Defensem el Sistema Públic de Pensions

Pensionistes de Lluita Internacionalista

País Valencià: 9 i 22 d'octubre

Recuperant els carrers

9 d'octubre. Diada Nacional del País Valencià

Milers de valencianes i valencians han sortit al carrer a reivindicar els drets socials i el dret a l'autodeterminació després de les agressions ocorregudes en 2017. Aquell dia, amb la passivitat de la policia Nacional, l'extrema dreta va obligar a canviar el recorregut de la manifestació i hi va haver diversos ferits. A dia d'avui encara no s'han jutjat als culpables i és per això que aquesta manifestació fora massiva, de ple rebuig a l'extrema dreta i perquè la crisi capitalista no la paguem les classes populars.

Enguany novament la classe obrera valenciana ha sortit al carrer a manifestar-se per fer front a la discriminació de la llengua valenciana i a la persecució pel seu ús (el cas recent del CEIP Mediterrani d'Alacant on es persegueix la dissidència política amb multes o anys de presó), però també per donar suport a qui lluita contra els desnonaments, per combatre la presència de l'extrema dreta en els nostres barris, per fer front a les expulsions de migrants, per enfrontar i plantejar la falta de sortides per a la joventut, contra la precarietat laboral i la conversió d'EROS en acomiadaments massius, contra els feminicidis, enfront de l'homofòbia i la destrucció del territori.

Contra les polítiques del Botànic, que són cada vegada més autonomistes. On alguns defensen només l'augment del finançament o la reciprocitat de les televisions, necessitem polítiques que defensin el dret d'autodeterminació i els drets socials del poble valencià.

22 d'octubre, contra l'ampliació Nord del port de València.

Milers de valencianes i valencians han sortit avui a València per a fer front a l'intent d'ampliació del port de València. Aquesta mobilització ha estat convocada per la Plataforma Ciutat Port i secundada per

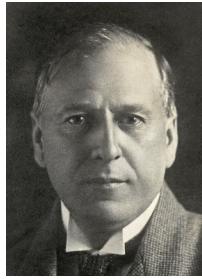

diversos col·lectius ecologistes, socials i partits polítics. L'ampliació del port no és necessària i és reivindicada que no hi ha justificació per excés de volum de trànsit de mercaderies, ni per la capacitat de les instal·lacions. A més a més l'ampliació del port comportaria una greu agressió al ja malparat litoral costaner i principalment a Parc Natural de l'Albufera. Seria inevitable la pèrdua d'una zona marítima que es veuria envaïda de tones de ciment. També comportaria un augment excessiu de vehicles en les carreteres pròximes, l'augment de creuers i la consegüent invasió de turistes.

Els qui defensen aquesta ampliació solament es basen en la pura especulació i en el negoci del ciment, en els interessos de grans empreses de creuers i en la previsible contractació de personal, cosa que és incerta perquè bona part d'ells serien temporals durant la construcció de l'ampliació i els treballs portuaris estan altament automatitzats.

Les valencianes i valencians sabem bé dels negocis especulatius a la nostra ciutat, la construcció del circuit de Fórmula 1, de l'enderrocament de cases en el barri de Natzaret, de la construcció de la Ronda Nord, de l'augment desmesurat de la construcció d'habitatges, entre altres, són a més els motius de la massiva participació en la manifestació.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

11/09/1941. **Afusellaments massius ordenats per Stalin**, de 140 persones properes o membres de l'**Oposició d'Esquerres trotskista** a Oriol. Entre elles, **Varvara Yákovleva**, bolxevic, exministre de Finances, membre de l'Oposició d'Esquerres, empresonada des del 1938. També van afusellar **Olga Kàmeneva**, germana de Trotski i esposa de Kàmenev, feminista i responsable dels teatres després de la revolució. Així com l'ancià revolucionari Christian Rakovsky, dirigent de l'Oposició d'Esquerres, que al final, sota la tortura, renegaria

14/09/1927. **Moria Isadora Duncan**, la gran ballarina que havia anat a la Rússia revolucionària buscant un món nou, va ensenyar a les criatures i va construir una coreografia i va ballar la Internacional davant de Lenin.

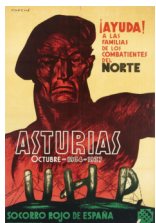
25/09/1937 **Erwin Wolf**, txec, **exsecretari de Trotski**, era detingut pels stalinistes, a Barcelona. **Sotmès a tortures fins a la mort a la txeca del PSUC** del Portal de l'Àngel –on també van assassinar l'anarquista C. Bernieri-, ja no va aparèixer. Se li atribueix la mort el 19/10/1937.

9/10/1967. **Assassinat del revolucionari internacionalista Ernesto Che Guevara** a la selva boliviana. El 28/10/1959, **havia mort** –en circumstàncies poc clares- el també revolucionari cubà, **Camilo Cienfuegos**.

5/10/1934. **Inici de la revolució d'Astúries**,

encapçalada pel front únic de la **Unión Hermanos Proletarios**. Van prendre el poder i van organitzar la conca minera.

23/10/1956 **Inici de la Revolució política hongaresa**, contra la burocràcia stalinista, exigint llibertats i reivindicant el socialisme.

27/10/1943 **Assassinat de Pietro Tresso (Blasco)** -de l'Oposició Esquerres italiana i del Comitè per la IV Internacional- a mans dels partisans del Partit Comunista Francès. Empresonat per la Gestapo, fugí al camp de partisans *Wodli*, on és assassinat, juntament amb els també trotskistes **Pierre Salini**, **Abraham Sadek** i **Jean Reboul**.

Martín Villa a la banqueta dels

La «Porra de la T

La jutgessa argentina Servini, processa l'exministre Martín Villa per homicidi i tortures. L'acusa de la Massacre del 3 de març a Gasteiz i la repressió als San Fermíns del 1978, entre d'altres.

La interlocutòria, de més de 900 pàgines, assegura que l'exministre va ocupar «una posició preponderant en l'estructura jerarquitzada de poder» sota la qual es van produir diverses morts i el considera com a principal responsable.

La jutgessa ha decretat «el processament de Rodolfo Martín Villa amb presó preventiva, la que no es farà efectiva, en virtut de l'exempció de presó disposada oportunament per l'Alçada». A més, ordena l'embargament sobre els béns de l'exministre fins a gairebé deu milions d'euros.

La «Porra de la Transició», un àlies i una trajectòria de poder i impunitat

- Procurador a les Corts franquistes i Senador per designació reial del 1964 al 1977. A partir del 1979, diputat a Corts per Lleó i des del 1989, per Madrid.
- Ministre de Relacions Sindicals, del 12/12/1975-5/7/1976
- Ministre de l'Interior, del 5/7/1976-5/4/1979
- Ministre d'Administració Territorial, del 9/9/1980-1/12/1981
- Vicepresident primer del Govern, del 2/9/1981-30/7/1982

Partits:

- Cap Nacional del SEU (Sindicat Espanyol Universitari). De caràcter feixista, va ser creat a la II República, impulsada per Primo de Rivera i la Falange). Del 23/2/1962-10/9/1964.
- FET i de les JONS (1962-1977)
- Unió de Centre Democràtic (1977-1982)
- PP/AP (1983-actualitat)
- Real Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques (des del 2013)

«Transició», processada

Cal recordar que els fets pels quals s'imputen delictes d'homicidi agreujat en un context de crims contra la humanitat a Martín Villa són els següents:

1) Massacre del 3 de març de 1976 a Gasteiz, amb cinc obrers assassinats, sent ministre de Relacions Sindicals. Van morir: Pedro María Martínez Ocio, treballador de Forjas Alavesas, Francisco Aznar Clemente, estudiant i operari de fleca, Romualdo Barroso Chaparro, estudiant,

José Castillo García, treballador de Basa (Grupo Arregui) i Benvingut Pereda Moral, treballador de Diferenciales que va morir posteriorment.

2) Assassinats a la Setmana Pro amnistia de maig 1977: Rafael Gómez Jáuregui el 12 de maig de 1977 a Errenteria, José Luis Cano Pérez el 14 de maig de 1977 a Iruña, i Francisco Javier Núñez el 15 de maig de 1977 a Bilbo; als que es sumarien: Gregorio Marichalar Ayestarán d'Errenteria, mort al juny de la bala a l'estómac i Manuel Fuentes Mesa, assassinat a Ortuella;

3) Mort de José María Zabala Erasun el 8 de setembre de 1976 a Hondarribia;

4) Mort de Maria Norma Menchaca el 9 de juliol de 1976 a Santurce;

5) Mort d'Arturo Ruiz García el 23 de gener de 1977 a Madrid. Sent Martín Villa, Ministre de Governació-Interior.

6) La impune repressió policial als Sanfermines de 1978, amb 1 mort i 150 ferits, molts de bala.

Després d'una nova querella per la mort d'Ángel Almazán el 1976 durant el dia del referèndum per al Projecte de Reforma Política del Govern, assassinat que va que-

dar impune, la jutgessa ha decretat el processament de Martín Villa.

La Jutgessa titular del Jutjat Criminal i Correccional Federal 1 de Buenos Aires, coneguda com a «querella argentina», per mitjà de resolució de data 27 de març de 2019, ja havia acordat prendre declaració indagatòria a Martín Villa, citant-lo, el dia 9 de setembre de 2019, així com la sol·licituc

d'extradició remesa a l'Estat espanyol, que va ser denegada per l'Acord del Consell de Ministres de 13 de març de 2015 posteriorment mitjançant les comissions rogatòries corresponents cursades pels Jutjats i Tribunals de l'Estat espanyol, que també la van rebutjar. Sense oblidar-nos del suport dels expresidents Fe-

lipe González, Aznar, Zapatero i Rajoy a Martín Villa.

Així, doncs, una conducta obstruccionista que l'Estat espanyol ha mantingut per impedir que la causa penal tramitada a l'Argentina avancés i fos impulsada adequadament. Això és, ni investiga ni enjudicia aquests crims, i pretén que tampoc no ho facin Tribunals d'altres països, incomplint greument amb les seves obligacions internacionals.

Si els jutges de l'Estat espanyol no ho fan, que la justícia internacional ho jutgi. No pot quedar impune.

Per la Memòria, la Veritat i Justícia.

Guillermo Schelling

Entrevista amb Sahar Francis, directora de l'ONG palestina *Addameer*

«Si Israel ens acusa de terroristes és perquè estem tenint victòries»

Sahar Francis és des de 2006 la directora general d'*Addameer*, una organització amb seu a Ramallah que dona suport legal als presos polítics palestins dins les presons palestines i israelianes. El ministeri de Defensa Israelità els acaba de posar a la llista de «terroristes», juntament amb cinc organitzacions palestines més de defensa dels Drets Humans.

LI.- Israel acaba de qualificar sis grups palestins de defensa dels drets humans com a organitzacions terroristes. *Addameer* n'és un.

Sahar Francis.- De fet, això no és una cosa nova. Israel sempre ha afirmat que les organitzacions palestines, els sindicats, els moviments estudiantils i tots els activistes que s'oposen a l'ocupació des del primer dia estan associats al terrorisme. I utilitzen ordres militars per il·legalitzar organitzacions, de tots els partits polítics, les que estan afiliades a *Fatah*, a *Hamàs*, a la *Gihad Islàmica*, a partits d'esquerra com el Front Popular (FPLP).

Després de l'11 de setembre, amb la «guerra contra el terror» liderada per Estats Units i Israel a escala internacional, van decidir perseguir no només els terroristes sinó les xarxes de societat civil. I així és com Israel va començar a atacar organitzacions benèfiques afiliades a *Hamàs*, clubs esportius, moviments estudiantils... I va acabar arribant a les organitzacions d'esquerra. En els anys de la Segona Intifada, tots van ser tancats i el seu personal empresonat.

I ara Israel està enumerant organitzacions de drets humans i organitzacions d'ajuda humanitària, organitzacions de desenvolupament, que estan tenint victòries donant suport als palestins sobre el terreny, especialment agricultors i treballadors, i exposant les greus violacions dels drets humans i crims de guerra d'Israel. Estan aconseguint convèncer el fiscal del Tribunal Penal Internacional perquè obri una investigació i convèncer el Consell de Drets Humans de l'ONU perquè publiqui la seva llista d'empreses internacionals còmplices de l'ocupació.

La seu d'*Addameer* ha estat assaltada per la policia israeliana, i membres del nostre equip han sigut detinguts i estan amenaçats d'expulsió.

LI.- Com tracta Israel els presos palestins?

SF.- Comencem del punt que tots són traslladats il·legalment. Això és un crim de guerra en si mateix: prenen tots els presoners del territori ocupat i els envien a presons dins d'Israel per facilitar que el sistema controli tota la seva vida, especialment a nivell de comunicació amb els advocats i amb els seus

advocats. famílies. Van utilitzar la pandèmia per cancel·lar totes les visites familiars, de manera que els presos estaven totalment desconnectats perquè no tenien accés als telèfons.

Hi ha un greu problema amb el tractament sanitari que ofereix el sistema penitenciari. Desenes de presos desenvolupen malalties cròniques i malalties greus com l'atac cardíac i la insuficiència renal. En els últims dos anys hem perdut cinc presoners per negligència sanitària a les presons israelianes. Als centres d'interrogatori israelians s'utilitza tortura severa durant els i es sotmet els presos càstigs diaris, sota el nom de seguretat, com quan assalten les seves cel·les i els escorcollen despullats.

Després que sis presos aconseguissin alliberar-se el setembre passat, van tancar el sistema penitenciari per imposar un càstig col·lectiu a tots els presos. Els 4.600 presoners palestins detinguts actualment (inclosos 200 nens) van ser sotmesos a càstigs col·lectius tancant les seves habitacions durant més de 23 hores al dia, al no poder comunicar-se amb les seves famílies, van cancel·lar totes

les visites familiars i no els permetien comprar a la cantina. Això ha fet que els presos facin accions de resistència, com desobeir les ordres dins de la presó posant-se dempeus (quan els guàrdies els obliguen a seure) o mitjançant vagues de fam. En un cas van acabar cremant les seves habitacions.

LI.- Quants palestins estan sota detenció administrativa ara mateix? I quina mena de gent són?

SF.- Ara són uns 500 detinguts administratius. Això inclou nens, ara hi ha dos nens que tenen 17 anys. Hi ha molts estudiants, activistes polítics, antics parlamentaris i activistes que estaven pensant presentar-se a les eleccions que se suposa que havíem de tenir el maig del 2020. I, per descomptat, tots aquests presos estan detinguts a partir d'informació secreta. El principal problema de la detenció administrativa és que es pot renovar. Algú pot passar dos anys, tres anys, quatre anys sense saber per què està tancat entre reixes.

LI.- La primavera passada vam veure una revolta popular contra el paper de l'Autoritat Palestina i la policia palestina, que són vistes per un ampli percentatge de la població palestina com a part del sistema d'ocupació.

SF.- Exactament. Crec que la majoria del poble palestí pensa que l'AP està fent un paper de subcontractista, i no hi ha pau en absolut. La gent sap per la pràctica diària que l'ocupació israeliana ho controla tot als territoris ocupats. El que va passar el maig passat va ser després de la decisió d'endarrerir les eleccions perquè tothom, inclosa l'Autoritat Palestina i Hamàs a la Franja de Gaza, és plenament conscient que ja no representen el poble. La gent que protestava reclamava unitat i eleccions. És per això que quan la gent criticava l'Autoritat Palestina, malauradament, les forces de seguretat palestines van començar a arrestar activistes i assetjar-los i torturar-los. I un d'ells era Nizar Banat, el conegut activista que anava a presentar-se a les eleccions, que havia fundat un nou partit polític. Va ser detingut al principi. I després va ser alliberat després de la pressió pública. I de nou, quan van venir a arrestar-lo des de casa del seu oncle, el van matar per cops i tortures.

Això va provocar molta tensió a la societat civil palestina, les manifestacions a diverses ciutats van ser atacades violentament per la policia palestina i els serveis de seguretat de paísà. Per a nosaltres va ser tan impactant veure aquest nivell d'abús, l'assetjament sexual,

els atacs físics a manifestants, inclosos activistes molt coneguts, líders polítics, que van ser arrestats. Van utilitzar el covid com a excusa per dir que aquestes manifestacions incompleixen les restriccions a les reunions públiques, mentre que les botigues i restaurants ja havien reobert. Això va provocar encara més desconfiança cap a l'AP. Hi ha una bretxa enorme entre les persones i les institucions, una bretxa que s'està aprofundint. Encara puc sentir la tensió continua perquè no veiem que realment estan aprenent les lliçons. No hi creiem, i com a organitzacions de drets humans, estem exigint un canvi real en la llei i les polítiques palestines. Però, malauradament, no s'ho prenen seriosament.

LI.- Una de les claus que veiem sorgir aquest any va ser el sentit d'unitat entre els palestins de Cisjordània, Gaza i 48.

SF.- Significa molt, perquè també l'han iniciat els joves i la gent comuna, no ha estat una decisió dels partits polítics. De fet, això va obligar els partits polítics a fer-ho. És una llàstima, sobretot per als partits d'esquerra, que no estiguessin tan preparats. Aquest és un missatge molt potent dels nostres joves, als líders polítics: «feu-nos espai». Més del 40% del poble palestí té menys de 30 anys. Tota aquesta gent no ha viscut mai en democràcia, no ha triat cap d'aquests líders polítics. Ara han demostrat que poden mobilitzar-se, coordinar-se, tenir idees molt potents i compromís amb la causa. Però cap partit polític palestí els està prenent seriosament. Han de canviar les seves estratègies i incloure més joves i escoltar les seves demandes. I començar a pensar en un nou programa nacional, una estratègia d'alliberament. No es pot seguir parlant amb aquesta nova generació, dels anys 70 i del que era el programa de l'OLP aleshores.

Milers protesten a les portes dels bancs exigint els seus estalvis

Els Papers de Pandora van abocar combustible al foc del Líban, revelant que els polítics i banquers libanesos van emmagatzemar les seves riqueses en paradisos fiscals mentre el país s'empobria i els bancs confiscaven els estalvis. A començaments d'octubre, una nova onada de protestes es va alçar contra la corrupció de la classe política.

Milers de persones es van concentrar a les portes de les sucursals dels bancs libanesos per exigir la devolució dels diners que tenen dipositats i als quals no hi tenen accés. Diversos mitjans de comunicació, entre els quals Infobae, s'han fet ressò de la situació.

Des de l'agost de 2019, el Líban travessa una de les pitjors crisis econòmiques i financeres de la seva història recent, agreujada per la pandèmia de la Covid-19 i l'explosió del port de Beirut de l'any passat, on van morir unes 200 persones.

Estalviadors protesten a les seves bancàries que retenen els seus dipòsits

Milers d'estalviadors, treballadors, treballadores i jubilats majoritàriament, es van veure severament afectats per la decisió del banc central libanès de bloquejar l'accés als seus comptes en moneda estrangera i es va prohibir la transferència d'aquests diners a l'exterior, així com per la caiguda de la moneda del país (Lliura) en un 90%. Un «corralito» similar al que van viure els argentins i argentines l'any 2001. També es van declarar en fallida moltes empreses petites i mitjanes, cosa que ha provocat una onada d'acomiadaments massius.

La devaluació de la moneda nacional va significar pràcticament la desaparició dels estalvis de tota una vida de feina. Als estalviadors amb comptes en dòlars només se'ls permet retirar en lliures libaneses a un tipus de canvi de 3.900 lliures per dòlar, mentre que al mercat negre aquest es cotitza fins a 17.000 lliures. Això, en termes reals, significa una retallada d'un 80% en el valor dels estalvis.

Segons diverses agències de premsa, entre les quals Reuters, el banc central es nega a augmentar la taxa aplicada a les extraccions d'efectiu fins que el govern no presenti un pla econòmic integral. En aquest marc, el govern libanès, a través del primer ministre Najib Mikati, va anunciar que aviat s'iniciaran converses amb el Fons Monetari Internacional (FMI), fet que suposa la instrumentació d'un ajust econòmic, les conseqüències del qual seguiran caient sobre els treballadors i el poble libanès, que ja pateixen una inflació galopant.

A més de la crisi econòmica i financera, el Líban confronta una greu crisi política. El mes de setembre passat es va arribar a un acord per formar un nou govern, encapçalat per Mikati. Des dels dies posteriors a l'esclat del port de Beirut l'agost del 2020, el país no havia aconseguit conformar un nou govern.

Segons dades de l'ONU reflectides per Infobae, el 78% de la població libanesa viu per sota del llindar de pobresa, mentre que 4 milions d'habitants del país corren el risc de quedar-se sense aigua potable.

Des de la Unitat Internacional de Treballadors i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) donem

suport al poble libanès en la lluita pel retorn dels seus estalvis, fruits d'anys de treball. Que es nacionalitzi la banca i es rebutgi el pla del govern d'acordar ajustaments amb l'FMI, que significarà més gana, inflació i atur per al poble treballador.

19/10/2020

Portugal

Campanya contra els acomiadaments de treballadors del banc Santander Totta

Des d'octubre de 2020, el banc *Santander Totta* de Portugal ha iniciat un procés de reestructuració del banc, tancant sucursals i avançant amb acomiadaments i suspensions col·lectives. Ja hi ha hagut un 20% d'acomiadaments del total de la nòmina de treballadors, més de 1200 treballadors que van ser acomiadats el darrer any.

El novembre de 2020 es va triar la nova Comissió de Treballadors i subcomissions del banc com a representació sindical. Des de gener de 2021 s'han iniciat diferents protestes i lluites denunciant els

acomiadaments massius, les suspensions, tancament de sucursals i un pla de la patronal del banc per avançar contra els drets sindicals i de representació, acomiadant 74 membres de les subcomissions de treballadors, entre els quals Jorge Mendes, membre de la Comissió Nacional dels Treballadors.

S'ha iniciat una campanya contra aquests acomiadaments, en defensa dels treballadors i de la representació sindical i contra l'acomiadament de Jorge Mendes. Campanya internacional que impulsa també el *Movimento Alternativa Socialista* (MAS) de Portugal.

A uit-ci.org, trobareu el petitori.

Cuba

Campanya per la restitució del professor expulsat de la universitat

Arran de les marxes de l'11 de juliol passat, que es van produir a diverses ciutats de Cuba i que van ser reprimides pel govern de Miguel Díaz Canel, es va donar una persecució i criminalització de nombrosos activistes pertanyents a diferents organitzacions que van participar a les jornades de juliol i que han expressat la seva intenció de participar en la marxa convocada per al 15 de novembre.

Un dels perseguits és l'enginyer químic David Alejandro Martínez Espinosa, professor de la Universitat de Ciències Mèdiques de Cienfuegos, que va ser acomiadat del seu càrrec docent a aquesta universitat cubana per «fer-se ressò de notícies falses sobre els esdeveniments nacionals...i crítiques al sistema polític i als seus dirigents», segons van argumentar les autoritats universitàries, que a més li van manifestar que se l'acomiadava per sumar-se a la convocatòria del 15 de novembre.

En aquest marc, s'està impulsant una campanya àmplia de firmes, en què participen professors, estudiants i altres personalitats cubanes, sol·licitant la restitució del professor Martínez Espinosa al seu càrrec. Entre els signants hi ha Frank García Hernández, sociòleg i historiador marxista, Lisbeth Moya González, periodista i editora de *Comunistas blog*, entre d'altres.

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional, ens sumem a aquesta campanya.

Animem a que se signi a <https://uit-ci.org>

25/10/2021

Brasil

Reincorporació de Bruno da Rosa i André Balbina, i obertura de negociacions amb els escombradors de Rio de Janeiro

Els treballadors de Comlurb de Rio de Janeiro exigeixen la fi de la retallada de drets i la congelació salarial (ni tan sols s'ha negociat el conveni col·lectiu per a 2020). Es tracta d'un sector essencial que actua en la neteja de la ciutat i que no es va aturar durant la pandèmia de la Covid-19.

Tot i això, no només no van obtenir respostes, sinó que són objecte de persecució i pràctiques antisindicals (canvis arbitraris de torns per impedir que els activistes assisteixin a les manifestacions, per exemple). Arribant al 22/10, quan Bruno da Rosa, membre del Comitè de Negociació, votat en assemblea pel Sindicat de Treballadors de la Neteja, va ser acomiadat. Una acció arbitrària i il·legal, contrària a la seva estabilitat com a membre de la CIPA, que ha de ser revertida. El mateix dia, l'escombrador André Balbina, activista del sector, també va ser acomiadat arbitràriament.

En lloc de perseguir i acomiadar els treballadors i els seus dirigents sindicals, el president de Comlurb i l'alcalde Eduardo Paes haurien d'haver rebut els representants del sector per escoltar les demandes i valorar la feina.

Des de la UIT-QI, animem a signar el text a <https://uit-ci.org>, exigint la reincorporació d la fi de la persecució i els acomiadaments i l'obertura immediata de les negociacions amb de Comlurb .

25/10/2021

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

